

Sag C-515/21

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

20. august 2021

Forelæggende ret:

Court of Appeal (Irland)

Afgørelse af:

30. juli 2021

Appellant:

PH

Indstævnt:

Minister for Justice and Equality

[Udelades] [De processuelle skridt, der førte til Court of Appeals afgørelse om at forelægge Domstolen de udestående spørgsmål]

[Udelades] [navne på parternes juridiske rådgivere]

COURT OF APPEAL (appeldomstol, Irland)

[Udelades] [nationalt sagsnummer og afdelingens sammensætning]

VEDRØRENDE EUROPEAN ARREST WARRANT ACT 2003

(SOM ÆNDRET)

MELLE

MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY

[udelades] *indstævnt*

OG

PH

[udelades] *appellant*

ANMODNING OM PRÆJUDICIEL AFGØRELSE

I HENHOLD TIL ARTIKEL 267 I

TRAKTATEN OM DEN EUROPÆISKE UNIONS FUNKTIONSMÅDE

Den forelæggende ret

- 1 Denne forelæggelse er foretaget af Court of Appeal (appeldomstol) [udelades]
[Udelades]

Parterne og deres repræsentanter

- 2 Sagens parter er følgende:

Minister for Justice and Equality (herefter »ministeren«), [udelades]

PH (herefter »appellanten«) [udelades] [navne på parternes juridiske rådgivere]

Hovedsagens genstand

- 3 Polen har anmodet om overgivelse af appellanten i henhold til en europæisk arrestordre, der blev udstedt den 26. februar 2019 (herefter »arrestordren«). Der anmodes ved arrestordren om, at appellanten overgives med henblik på at afsone en af Sąd Rejonowy dla Wrocław-Śródmieście (retten i første instans i Wrocław-Śródmieście, Polen) den 29. maj 2015 idømt fængselsstraf på et års fængsel for en lovovertrædelse i form af et denial of service-angreb på en virksomhed i Wrocław og fremsættelse af trusler om at fortsætte disse angreb, medmindre der blev foretaget en betaling af et pengebeløb til ham. Fuldbyrnelsen af straffen blev udsat under visse betingelser i en periode på 5 år. Denne lovovertrædelse blev begået i januar 2015 og benævnes i nærværende forelæggelsesafgørelse »den første lovovertrædelse«.
- 4 Appellanten blev underrettet om sagen mod ham, og han var til stede ved retten i første instans. Han appellerede ikke dommen eller straffen.
- 5 Appellanten blev den 21. februar 2017 dømt ved Sąd Rejonowy w Bydgoszczy (retten i første instans i Bydgoszczy, Polen) for indbrud i en campingvogn og tyveri af en række genstande fra den. Appellanten blev idømt en fængselsstraf på 14 måneder for denne lovovertrædelse, der i nærværende forelæggelsesafgørelse benævnes »den anden lovovertrædelse«.
- 6 Den anden lovovertrædelse blev begået inden for den prøveperiode, der var fastsat for straffen for den første lovovertrædelse, og Sąd Rejonowy dla Wrocław-Śródmieście (retten i første instans i Wrocław-Śródmieście) traf følgelig den 16. maj 2017 en afgørelse i henhold til den polske straffelovs artikel 75.1 om

fuldbyrdelse af dommen på et år (herefter »afgørelsen om fuldbyrdelse«). Artikel 75.1 fastsætter, at »[d]omstolen bestemmer, at straffen skal fuldbyrdes, såfremt den dømte i prøveperioden begår en forsætlig lovovertrædelse, der svarer til den, som vedkommende ved gyldig og endelig dom er blevet dømt for«. Artikel 75.1 er umiddelbart obligatorisk, og den udstedende judicielle myndighed henviser til afgørelsen om afsoning af den idømte straf som »pligtmæssig«.

- 7 Appellanten var ikke bekendt med retsmødet ved Sąd Rejonowy w Bydgoszczy (retten i første instans i Bydgoszczy) i februar 2017, og han gav hverken personligt eller ved en juridisk rådgiver møde i dette retsmøde. Han var heller ikke bekendt med de yderligere retsforhandlinger ved Sąd Rejonowy dla Wrocław-Śródmieście (retten i første instans i Wrocław-Śródmieście), der førte til afgørelsen om fuldbyrdelse, og han gav hverken personligt eller ved sin juridiske rådgiver møde i retsmødet den 16. maj 2017.
- 8 Sąd Rejonowy dla Wrocław-Śródmieście (retten i første instans i Wrocław-Śródmieście) udstedte arrestordren den 26. februar 2019. Der anmodes kun om appellants overgivelse for så vidt angår den første lovovertrædelse. Der anmodes ikke om overgivelse for så vidt angår den anden lovovertrædelse.
- 9 Som svar på en anmodning fra High Court (ret i første instans, Irland) forklarede Sąd Rejonowy w Bydgoszczy (retten i første instans i Bydgoszcz), at fristen for appellants appel af domfældelsen for den anden lovovertrædelse var udløbet. Det står imidlertid ifølge denne sidstnævnte ret enhver anden frit for at »indgive en begæring om et ekstraordinært retsmiddel (omgørelse, begæring om at genåbne sagen)«. Der er ikke blevet fremlagt yderligere oplysninger om denne procedure. Det fremgår af de oplysninger, der er fremlagt af den udstedende judicielle myndighed, at det er klart, at medmindre og indtil, der træffes afgørelse om udsættelse af fuldbyrdelsen af dommen af 21. februar 2017, vil afgørelsen om fuldbyrdelse fortsat være i kraft.
- 10 Det er Court of Appeals (appeldomstol) foreløbige opfattelse, at appellants retssag og domfældelse in absentia for den anden lovovertrædelse ikke opfyldte artikel 6 [i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (EMRK)] eller (i det omfang bestemmelserne finder anvendelse) chartrets artikel 47 og 48. Det er ikke på grundlag af de foreliggende oplysninger muligt at konkludere, at appellanten gav afkald på sin ret til at være til stede under denne retssag. Court of Appeal (appeldomstol) er ligeledes af den foreløbige opfattelse, at såfremt appellants retssag for så vidt angår den anden lovovertrædelse og/eller det efterfølgende retsmøde, der førte til afgørelsen om fuldbyrdelse, med rette kan anses for at være »den retssag, der førte til afgørelsen« med henblik på overgivelse, er kravene i artikel 4a i Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (2002/584/RIA) (herefter »rammeafgørelsen«)/section 45 i European Arrest Warrant Act 2003 (som ændret) (herefter »2003-loven«) ikke opfyldt i denne situation. Det egentlige spørgsmål [udelades], der skal tages stilling til under appellen, er, hvorvidt disse forhold rent

principielt overhovedet er relevante for afgørelsen om overgivelse. Såfremt det måtte anses for at være relevant, kan det dernæst være nødvendigt at foretage yderligere undersøgelser, før der foretages en endelig bedømmelse af, hvorvidt overgivelse faktisk skal nægtes på grundlag af de faktiske omstændigheder.

- 11 Der blev fremført en række forskellige indsigelsesgrunde, der alle er blevet forkastet af High Court (ret i første instans). Med henblik på denne forelæggelse er alene to tilknyttede indsigelser relevante:

1) Appellanten har gjort gældende, at i det tilfælde, hvor den fængselstraf, som han blev idømt for den første lovovertrædelse (dvs. den straf, som danner grundlag for overgivelsen) alene kan fuldbyrdes som følge af den efterfølgende domfældelse for den anden lovovertrædelse, der derefter førte til afgørelsen om fuldbyrdelse, som blev truffet den 16. maj 2017, udgør den retssag, der førte til denne domfældelse og afgørelse om fuldbyrdelse, »den retssag, der førte til afgørelsen« med henblik på rammeafgørelsens artikel 4a, stk. 1, der er gennemført i irsk ret ved section 45 i 2003-loven. Appellanten har på dette grundlag gjort gældende, at hans overgivelse bør nægtes som følge af, at disse retssager blev gennemført in absentia, og at ingen af de betingelser, der er fastsat i artikel 4a, stk. 1/section 45, finder anvendelse.

2) Appellanten har gjort gældende, at de sager, der førte til, at han blev dømt for den anden lovovertrædelse, og til afsigelse af afgørelsen om fuldbyrdelse, blev gennemført i strid med hans [ret til en] retfærdig rettergang [udelades], der er sikret ved EMRK's [udelades] artikel 6 [udelades]. Idet retssagerne blev gennemført in absentia, og idet det er tydeligt, at appellanten ikke vil have ret til en fornyet prøvelse eller [til] appel, der kan føre til, at domfældelsen eller afgørelsen om fuldbyrdelse bliver ændret i tilfælde af hans overgivelse, har appellanten gjort gældende, at det vil udgøre en »alvorlig tilsidesættelse« af EMRK's artikel 6 samt artikel 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), såfremt det fastslås, at han skal overgives i forbindelse med fuldbyrdelsen af arrestordren, og at section 37 i European Arrest Warrant Act 2003 under disse omstændigheder kræver, at retten nægter at overgive ham.

- 12 Disse indsigelser er blevet anfægtet af ministeren. For så vidt angår punkt 1 ovenfor har ministeren anført, at det fremgår klart af dom af 22. december 2017, Samet Ardic, sag C-571/[17] PPU, EU:C:2017:1026 (herefter »Ardic-dommen«), at hverken sagen, der førte til appellants domfældelse for den anden lovovertrædelse, eller den efterfølgende retssag, der førte til afgørelsen om fuldbyrdelse, udgjorde »den retssag, der førte til afgørelsen« med henblik på artikel 4a/section 45; den relevante retssag med henblik herpå var retssagen ved Sąd Rejonowy dla Wrocław-Śródmieście (retten i første instans i Wrocław-Śródmieście), der førte til domfældelse og straf for så vidt angår den første lovovertrædelse den 29. maj 2015. Kravene i artikel 4a/section 45 var opfyldt i deres helhed for så vidt angår denne retssag og afgørelse, idet appellanten var til stede i retten i første instans. Ministeren har yderligere gjort gældende, at

afgørelsen om fuldbyrdelse, som denne ret efterfølgende traf som følge af appellanten domfældelse for den anden lovovertrædelse, alene var en foranstaltning, der vedrørte fuldbyrdesmetoden for en frihedsstraf og berørte ikke »arten eller længden« af den frihedsstraf, der tidligere var blevet pålagt appellanten efter hans domfældelse for den første lovovertrædelse. For så vidt angår punkt 2 ovenfor har ministeren gjort gældende, at sagen, der førte til domfældelsen af appellanten for den anden lovovertrædelse, og den efterfølgende afgørelse om fuldbyrdelse ikke er relevante for afgørelsen af, hvorvidt arrestordren skal fuldbyrdes. Selv såfremt der var tale om en overtrædelse af artikel 6 (og ministeren har ikke erkendt, at der foreligger en sådan overtrædelse), tilkommer det retterne i den udstedende stat at afhjælpe dette forhold (og [udelades] Court of Appeal (appeldomstol) må antage, at appellanten har adgang til effektive retsmidler, såfremt han overgives), og en sådan krænkelse kommer ikke i nærheden af den grad af alvor, der kan begrunde en afvigelse fra det generelle udgangspunkt i rammeafgørelsen om, at arrestordrer bør fuldbyrdes.

Relevante retsforskrifter

European Arrest Warrant Act 2003 (som ændret)

- 13 [European Arrest Warrant Act 2003 (som ændret)] gennemfører rammeafgørelsen i irsk ret.
- 14 Section 45 i 2003-loven gør brug af den mulighed, der gives medlemsstaterne i artikel 4a. Den bestemmer, at »[en] person ikke skal overgives i henhold til denne lov, såfremt vedkommende ikke selv var til stede under den retssag, der førte til den afgørelse om straf eller frihedsberøvelse, der ligger til grund for den europæiske arrestordre, medmindre den europæiske arrestordre anfører de forhold, der kræves i litra d), punkt 2, 3 og 4, i ordreformularen i bilaget til rammeafgørelsen som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA«. Punkt 3.1a, 3.1b, 3.2 og 3.3 svarer til henholdsvis artikel 4a, stk. 1, litra a)-d) (section 45 er gengivet i sin helhed i bilaget til forelæggelsesafgørelsen).
- 15 Section 37(1) i 2003-loven bestemmer (bl.a.), at:
 - »En person skal ikke overgives i henhold til denne lov, hvis:
 - a) hans eller hendes overgivelse er uforenelig med statens forpligtelser i henhold til i) konventionen eller ii) protokollerne til konventionen«.

Chartret

- 16 Chartrets artikel 47, stk. 2, bestemmer følgende:
 - »Enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov. Enhver skal have mulighed for at blive rådgivet, forsvaret og repræsenteret.«

17 Artikel 48, stk. 2, bestemmer følgende:

»Respekt for retten til et forsvar er sikret enhver, der er anklaget for en lovovertrædelse.«

Rammeafgørelsen

18 Det fremgår (bl.a.) af 12. betragtning til rammeafgørelsen, at afgørelsen »respekterer de grundlæggende rettigheder og principper, som er anerkendt i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, og som afspejles i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig kapitel VI«.

19 Rammeafgørelsens artikel 4a (der er indsat ved artikel 2 i rammeafgørelsen 2009/299/RIA) bestemmer følgende:

»Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan også nægte at fuldbyrde den europæiske arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, hvis den pågældende ikke selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen, medmindre det fremgår af den europæiske arrestordre, at den pågældende i overensstemmelse med yderligere proceduremæssige krav i den udstedende medlemsstats nationale ret:

a) i rette tid:

i) enten er blevet indkaldt personligt og derved underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, eller på anden måde enten er blevet indkaldt personligt og derved underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, eller på anden måde [faktisk er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den pågældende retssag på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at han/hun var klar over den berammede retssag],

og

ii) er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen,

eller

b) var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen, og var faktisk repræsenteret af denne rådgiver under retssagen.

c) efter at have fået afgørelsen forkyndt og udtrykkeligt være blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til

at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter inkl. nye beviser bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret:

i) udtrykkeligt har erklæret, at han/hun ikke anfægter afgørelsen,

eller

ii) ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende frist,

eller

d) ikke har fået afgørelsen forkyndt personligt, men:

i) vil få den forkyndt personligt straks efter overgivelsen og vil udtrykkeligt blive underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter, herunder nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret,

og

ii) vil blive underrettet om den frist, inden for hvilken han/hun skal anmode om en sådan fornyet prøvelse eller anke som nævnt i den pågældende europæiske arrestordre.«

Relevant retspraksis

- 20 Domstolen tog stilling til artikel 4a i Ardic-dommen. Domstolen fastslog i denne dom, at såfremt en part er blevet kendt skyldig i en strafbar handling og idømt en frihedsstraf, hvor fuldbyrdelsen af denne efterfølgende delvist udsættes under visse vilkår, skal begrebet »den retssag, der førte til afgørelsen« med henblik på artikel 4a, »fortolkes således, at det ikke omfatter en efterfølgende sag om tilbagekaldelse af udsættelsen på grund af overtrædelse af nævnte vilkår under prøvetiden, for så vidt som afgørelsen om tilbagekaldelse, der er truffet efter en sådan sag, hverken ændrer den oprindeligt idømte strafs art eller længde«.
- 21 Kriteriet for fastlæggelsen af, hvorvidt overgivelse skal nægtes på grundlag af section 37 i 2003-loven, er blevet behandlet af de irske domstole ved flere lejligheder. Retspraksis fremhæver, at grænsen for nægtelsen sættes højt. I Minister for Justice mod Stapleton (2007) IESC 30, (2008) 1 IR 669 fastslog Supreme Court, »at retterne i den fuldbyrdende medlemsstat, når de skal træffe afgørelse om en overgivelse, skal tage udgangspunkt i den antagelse, at retterne i den udstedende medlemsstat, således som det kræves i artikel 6, stk. 1, TEU, skal »respektere [...] menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder« (jf. præmis 70). I Minister for Justice and Equality mod Celmer (2019) IESC 80, (2020) 1 ILRM 121, hvor argumentet mod overgivelse primært var støttet på

chartrets artikel 47 og artikel 48, stk. 2, anvendte Supreme Court et kriterium om, hvorvidt den eftersøgte person, såfremt vedkommende blev overgivet, ville blive udsat for en krænkelse af vedkommendes »grundlæggende ret til en retfærdig rettergang«. Dette kriterium udledtes af Store Afdelings dom af 25. juli 2018, L.M., C-216/18 PPU, EU:C:2018:586.

- 22 Menneskerettighedsdomstolens praksis fremhæver den faste og grundlæggende karakter af reglen mod retssager og domfældelse in absentia, medmindre den ledsages af en ret til en fornyet prøvelse, jf. Stoichkov mod Bulgarien, (9808/02) 44 EHRR 14, Sejdivic mod Italien (56581/00, 2006), og Othman mod Det Forenede Kongerige (8139/09) (2012) 55 EHRR 1. Forpligtelsen for de kontraherende parter til at sikre retten for en anklaget i en straffesag til at være til stede i retssalen enten under den oprindelige sag eller en sag om fornyet prøvelse »har karakter af et af de grundlæggende krav i artikel 6« (Sejdivic-dommen, præmis 84). I Othman-dommen bemærkede Menneskerettighedsdomstolen, at »det er blevet fastslået i domstolens praksis, at der rent undtagelsesvis kan opstå spørgsmål om [artikel] 6 i forbindelse med en afgørelse om udvisning eller udlevering under omstændigheder, hvor flygtningen åbenbart er blevet nægtet eller risikerer at blive nægtet en retfærdig rettergang i det land, der har begæret ham udleveret« (præmis 258). Det fremgik desuden af dommen, at Menneskerettighedsdomstolen havde anført, at »visse former for uretfærdighed kan udgøre en åbenlys manglende adgang til domstolsprøvelse« herunder »domfældelse in absentia uden mulighed for efterfølgende at få adgang til en ny prøvelse af anklagens realitet« (jf. præmis 259).
- 23 I henhold til irsk ret »[e]r intet mere klart end princippet om, at en person, der er tiltalt for at have begået et strafbart forhold, med henblik på at udøve nogle af de rettigheder, der er sikret ved forfatningens artikel 38.1, der forbyder, at der føres straffesager »uden behørig hensyntagen til loven«, skal være bekendt med, hvornår og hvor de retsforfølges« (O' Brien mod Coughlan (2016) IESC 4, (2018) 2 IR 270, i præmis 8). Retten for en tiltalt til at være til stede og følge retssagen mod vedkommende er blevet karakteriseret som en »grundlæggende forfatningsretlig ret for den tiltalte, som enhver domstol er forpligtet til at beskytte og forsvare« (jf. dommer Murphy i Lawlor mod Hogan (1993) ILRM s. 606 på s. 610). Denne rettighed omfatter retsmøder om strafudmålingen og omfatter ligeledes retsmøder, der kan føre til udløsning eller fuldbyrdelse af en udsat straf. Retten til at være til stede er imidlertid ikke absolut, og der kan gives afkald på denne ret under visse begrænsede omstændigheder.
- 24 Endelig har appellanten påberåbt sig to yderligere domme fra Menneskerettighedsdomstolen, nemlig Bohmer mod Tyskland (37568/97) (3.10.2002) og El Kaada mod Tyskland (2130/10) (12.11.2015), der fastslog, at EMRK's artikel 6 under visse omstændigheder finder anvendelse på afgørelser om fuldbyrdelse af udsat straf. I hver af disse afgørelser fastslog Menneskerettighedsdomstolen, at uskyldsformodningen i EMRK's artikel 6, stk. 2, tilsidesættes, hvis en udsat straf udløses som følge af, at den omhandlede person har begået et yderligere strafbart forhold, og hvis afgørelsen herom træffes,

før den endelige afgørelse af skyldsspørgsmålet ved en retssag på grundlag af artikel 6.

Baggrund for forelæggelsen

- 25 Court of Appeal (appeldomstol) har afsagt en detaljeret dom i denne sag (henvisning: [2021] IECA 209), og denne dom indeholder en detaljeret gennemgang af grundene til, at Court of Appeal (appeldomstol) er af den opfattelse, at en præjudiciel forelæggelse er nødvendig med henblik på dens stillingtagen til appellerne. En kopi af denne dom er vedlagt denne afgørelse som **bilag 1**.
- 26 Omstændighederne i denne sag adskiller sig fra Ardic-dommen i en række henseender. I modsætning til Ardic-dommen blev fuldbyrdelsen af den frihedsstraf, der var idømt appellantens for [udelades] [den første lovovertrædelse] (og som i modsætning til den opfattelse, der gives udtryk for i Ardic-dommen, blev udsat i sin helhed ab initio) udløst af hans efterfølgende domfældelse for den anden lovovertrædelse. Denne domfældelse havde en afgørende betydning for udløsningen af appellantens tidligere udsatte frihedsstraf. En yderligere forskel er, at appellantens i modsætning til Samet Ardic ikke havde ret til at blive hørt ex post, såfremt han blev overgivet (ud over retten til at anmode om et »ekstraordinært retsmiddel«). Såfremt han overgives, har han ikke ret til en fornyet prøvelse for så vidt angår den anden lovovertrædelse, og fristen for at appellere dommen for denne lovovertrædelse er udløbet. Så længe domfældelsen opretholdes, er afgørelsen om fuldbyrdelse fortsat retskraftig, og han vil skulle afsone den fængselsstraf, der ligger til grund for overgivelsen.
- 27 Selv i denne situation kan det anføres, at afgørelsen om fuldbyrdelse ikke var andet end »en afgørelse om fuldbyrdelse eller anvendelse af en tidligere fastsat frihedsstraf«, og at hverken denne afgørelse eller appellantens domfældelse for den anden lovovertrædelse havde til formål eller som følge, at den ændrede art eller længden af en idømt frihedsstraf, som han var blevet idømt for den første lovovertrædelse. Selv om en afgørelse om at udløse en tidligere udsat straf åbenbart har betydelige konsekvenser for den omhandlede person, blev det fastslået i Ardic-dommen, at virkningen af en sådan afgørelse ikke er, at den ændrer art eller længden af dommen. Det kan på dette grundlag anføres, at den præcise karakter af den udløsende afgørelse, uanset om dette er en afgørelse om at tilbagekalde en betinget prøveløsladelse for overtrædelse af vilkårene som i Ardic-dommen eller en afgørelse om at udløse en tidligere udsat straf efter en yderligere strafferetlig dom som i dette tilfælde, ikke er afgørende.
- 28 Court of Appeal (appeldomstol) er endvidere af den opfattelse, at de omstændigheder, der beskrives her, har en meget tættere sammenhæng med EMRK's artikel 6 (og chartrets artikel 47 og artikel 48, stk. 2, der i denne situation er relevante, idet ordningen for arrestordre er indført ved EU-retten) end det var tilfældet i Ardic-dommen. Frihedsstraffen for den første lovovertrædelse kan alene fuldbyrdes som følge af, at appellantens in absentia blev dømt og pålagt straf for

den anden lovovertrædelse og den efterfølgende afgørelse om fuldbyrdelse. Selv om afgørelsen om fuldbyrdelse var en særskilt retsafgørelse, forekommer den at være en formalitet: i lyset af [udelades] [appellantens] domfældelse for den anden lovovertrædelse, fremgår det, at retten i første instans ikke havde et skøn og var forpligtet til at træffe afgørelse om den udsatte afsoning. Denne domfældelse for den anden lovovertrædelse havde således afgørende virkning, idet den udløste fuldbyrdelsen af appellantens udsatte frihedsstraf for den første lovovertrædelse. Såfremt dette ikke var tilfældet, ville der ikke være nogen frihedsstraf, der kunne skabe grundlag for en afgørelse om overgivelse i medfør af arrestordren. Appellanten har i denne forbindelse gjort gældende, at på samme måde som retterne i denne situation ikke vil anerkende eller tillægge domfældelsen in absentia virkning for så vidt angår den anden lovovertrædelse (som følge af bestemmelserne i artikel 4a/section 45) – og appellanten har i denne henseende henvist til den omstændighed, at Polen ikke har anmodet om overgivelse for så vidt angår denne lovovertrædelse af grunde, der ikke er blevet forklaret – bør de ikke anerkende eller tillægge denne domfældelse virkning med henblik på overgivelsen af ham for den første lovovertrædelse.

- 29 Med udgangspunkt i antagelsen om, at artikel 4a/section 45 er til hinder for, at appellanten overgives med henblik på at afsone den straf, som han blev idømt for den anden lovovertrædelse som følge af en retssag og domfældelse, der fandt sted in absentia, synes det ulogisk [udelades], [såfremt han vil kunne] overgives med henblik på at afsone den straf, der er blevet idømt for den første lovovertrædelse, når denne straf kun kan fuldbyrdes som følge af [udelades] den samme domfældelse in absentia.
- 30 Efter Court of Appeals (appeldomstol) opfattelse omhandler Menneskerettighedsdomstolens praksis, der var genstand for behandling i Ardic-dommen, som eksempelvis dommen i sagen Boulois mod Luxembourg, egentlig ikke dette spørgsmål. Boulois-dommen omhandlede ikke udløsningen af en udsat straf som følge af en efterfølgende domfældelse. Den omhandlede derimod afgørelser vedrørende udgang fra fængslet, betinget prøveløsladelse og overførsel mellem fængsler, der var truffet af fængselsmyndighederne i Luxembourg. Der er i denne situation omvendt ingen tvivl om, at artikel 6 finder anvendelse på appellantens retssag, domfældelse og strafudmåling i forbindelse med den anden lovovertrædelse. Som det allerede fremgår, synes denne domfældelse at være afgørende for fuldbyrdelsen af den udsatte frihedsstraf, der blev pålagt appellanten for den første lovovertrædelse. Denne domfældelse udløste materielt set straffuldbyrdelsen.
- 31 Det forekommer under disse omstændigheder Court of Appeal (appeldomstol) at være tvivlsomt, om afgørelsen om fuldbyrdelse er så tæt forbundet med domfældelsen for den anden lovovertrædelse, at en tilsidesættelse af EMRK's artikel 6, stk. 1, der berører denne domfældelse, ligeledes berører afgørelsen om fuldbyrdelse. Menneskerettighedsdomstolens dom i Bohmer mod Tyskland og El Kaada mod Tyskland støtter formentlig dette argument. I modsætning til Boulois-dommen og de andre domme, der nævnes i Ardic-dommen, omhandler disse

afgørelser fuldbyrdsen af en udsat straf som følge af, at der var blevet begået en efterfølgende strafbar handling. Uanset, at de faktiske omstændigheder er forskellige, idet retterne traf afgørelserne om fuldbyrdelse på grundlag af en afgørelse af skyldsspørgsmålet, der ikke var baseret på en endelig domfældelse efter en straffesag, hvilket således indebar en tilsidesættelse af EMRK's artikel 6, stk. 2, gælder det [i] appellantens tilfælde, at afgørelsen om fuldbyrdelse i lighed med afgørelserne om fuldbyrdelse i Bohmer-dommen og El Kaada-dommen, der var ulovlige som følge af, at de begge var baseret på en afgørelse af skyldsspørgsmålet, der var i strid med EMRK's artikel 6, stk. 2, [udelades] er ulovlig som følge af, at den er baseret på en afgørelse af skyldsspørgsmålet i form af domfældelsen for den anden lovovertrædelse, som udgør en tilsidesættelse af EMRK's artikel 6, stk. 1. I sidstnævnte tilfælde er der formentlig lige så meget som i førstnævnte tilfælde tale om en »en ugunstig situation, der [...] svarer til en straf« i form af en tilbagekaldelse af udsættelsen af fængselsstraffen i henhold til den oprindelige domfældelse, der var blevet idømt som følge af »en ny strafbar handling« (jf. Bohmer-dommens præmis 66).

- 32 Bohmer-dommen og El Kaada-dommen kan følgelig fortolkes således, at der gælder et overordnet princip om, at såfremt en udsat straf søges fuldbyrdet som følge af, at der efterfølgende er blevet begået et strafbart forhold, skal fuldbyrdsafgørelsen være baseret på en afgørelse af skyldsspørgsmålet, der er i overensstemmelse med EMRK's artikel 6.
- 33 For så vidt angår alvoren af en manglende overholdelse i denne situation tyder Menneskerettighedsdomstolens praksis på, at domfældelse af en person in absentia uden nogen mulighed for at opnå en ny prøvelse af tiltalens realitet principielt kan udgøre en »åbenbar manglende adgang til domstolsprøvelse« og følgelig »undtagelsesvist« kan gøres gældende i henhold til artikel 6 ved en afgørelse om udlevering (eller overgivelse). Artikel 4a afspejler selv denne opfattelse, idet den udtrykkeligt giver retterne i de fuldbyrdende stater kompetence til at nægte overgivelse, såfremt »den retssag, der førte til afgørelsen« (således som dette udtryk er blevet fortolket) fandt sted in absentia under omstændigheder, der udgør en overtrædelse af artikel 6, stk. 1. Domfældelser in absentia betragtes med rette som et alvorligt forhold, der er i strid med afgørende standarder på det strafferetlige område og grundlæggende rettigheder, og som principielt kan gøre det nødvendigt at tage det ekstreme skridt, der består i at nægte overgivelse. I tilfælde, der er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 4a, er det navnlig ikke et krav, at den fuldbyrdende stat overlader det til retterne i den udstedende stat at afhjælpe enhver krænkelse af artikel 6.
- 34 For så vidt angår anvendelsesområdet for rammeafgørelsens artikel 4a, stk. 1, er det Court of Appeals (appeldomstol) opfattelse, at det er tvivlsomt, at den faktiske håndhævelse af de rettigheder, som i henhold til artikel 6 tilkommer den eftersøgte person (og rettighederne i henhold til chartrets artikel 47 og 48) under omstændigheder som dem, der er blevet beskrevet her, kræver, at »den retssag, der førte til afgørelsen« skal fortolkes således, at dette udtryk omfatter efterfølgende straffesager, der fører til en domfældelse, når denne domfældelse har spillet en

afgørende rolle for fuldbyrdelsen af en tidligere udsat straf, der har dannet grundlag for anmodningen om overgivelse.

- 35 Uanset at dette ville udvide kategorien af relevante »afgørelser« med henblik på artikel 4a, stk. 1, ville dette ganske vist ikke skade eller underminere effektiviteten af ordningen med den europæiske arrestordre i situationer, hvor medlemsstaterne under alle omstændigheder allerede er forpligtede til at overholde EMRK's artikel 6, stk. 1, i deres strafferetsprocedure. Såfremt en udsat straf udløses af en efterfølgende domfældelse, ville det derfor formentlig ikke pålægge den udstedende stat en urimelig byrde at kræve, at den skal konstatere, at den eftersøgte person var til stede ved det retsmøde, der førte til denne domfældelse (og om relevant det retsmøde, hvor straffen udmåles), eller såfremt dette ikke er tilfældet, at den pågældendes rettigheder i henhold til artikel 6 på anden måde blev respekteret.
- 36 Court of Appeal (appeldomstol) kan efter omstændighederne ikke med rette konkludere, at Ardic-dommen utvetydigt udelukker, at de af appellantens fremsatte indsigelser mod overgivelse skal tages til følge, og i lyset af denne tvivl og under hensyntagen til spørgsmålenes grundlæggende vigtighed samt behovet for klarhed og vished for så vidt angår omfanget af forpligtelserne for henholdsvis de udstedende og fuldbyrdende stater i denne forbindelse, finder Court of Appeal (appeldomstol), at det er nødvendigt at indgive en anmodning om præjudiciel afgørelse til Domstolen i henhold til artikel 267 TEUF.

De præjudicielle spørgsmål

- 37 Court of Appeal (appeldomstolen) forelægger de nedenfor anførte spørgsmål. Afhængigt af svaret på det første spørgsmål kan det være uforholdsmæssigt at tage stilling til de efterfølgende spørgsmål.

»1. I det tilfælde, hvor der anmodes om overgivelse af den eftersøgte person med henblik på afsoning af en frihedsstraf, der er blevet udsat ab initio, men i hvilken forbindelse der efterfølgende træffes afgørelse om fuldbyrdelse som følge af, at den eftersøgte person senere er blevet dømt for en yderligere strafbar handling i en situation, hvor retten som følge af denne sidstnævnte domfældelse er forpligtet til at træffe afgørelse om fuldbyrdelse, udgør den retssag, der har ført til denne senere domfældelse og/eller den retssag, der har ført til, at der træffes afgørelse om fuldbyrdelse, da en del af »den retssag, der førte til afgørelsen« med henblik på artikel 4a, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA?

2. Er den fuldbyrdende judicielle myndighed under de omstændigheder, der er beskrevet i det første spørgsmål, berettiget og/eller forpligtet til at foretage en undersøgelse af, om den retssag, der førte til den senere domfældelse og/eller afgørelsen om fuldbyrdelse, og som blev gennemført, uden at den eftersøgte person var til stede, blev foretaget i overensstemmelse med artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og navnlig om den eftersøgte persons manglende

tilstedeværelse under retssagen har medført en tilsidesættelse af retten til forsvar og/eller den eftersøgte persons ret til en retfærdig rettergang?

3. a) Har den fuldbyrdende judicielle myndighed, såfremt den anser det for godtgjort, at den retssag, der førte til den senere domfældelse og afgørelse om fuldbyrdelse, ikke blev gennemført i overensstemmelse med artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og navnlig at den eftersøgte persons fravær har medført en tilsidesættelse af retten til forsvar og/eller den eftersøgte persons ret til en retfærdig rettergang, under de omstændigheder, der er beskrevet i det første spørgsmål, ret og/eller pligt til a) at nægte overgivelse af den eftersøgte person med den begrundelse, at denne overgivelse vil være i strid med konventionens artikel 6 og/eller artikel 47 og artikel 48, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og/eller b) at stille krav om, at den udstedende judicielle myndighed som betingelse for overgivelse giver garanti for, at den eftersøgte person ved overgivelse har adgang til fornyet prøvelse eller appel, i hvilken forbindelse vedkommende har ret til at deltage, og som giver mulighed for en fornyet behandling af sagens realitet, herunder nye beviser, der kan føre til, at den oprindelige afgørelse ændres, for så vidt angår den domfældelse, der førte til afgørelsen om fuldbyrdelse?

b) Er det relevante kriterium med henblik på det tredje spørgsmål, litra a), om overgivelse af den eftersøgte person vil udgøre en krænkelse af det væsentligste indhold af vedkommendes grundlæggende rettigheder i henhold til konventionens artikel 6 og/eller chartrets artikel 47 og artikel 48, stk. 2, og er den omstændighed, at den retssag, der førte til den senere domfældelse og afgørelsen om fuldbyrdelse, blev gennemført in absentia, og at den eftersøgte person i tilfælde af overgivelse ikke vil have ret til en fornyet prøvelse eller appel, i givet fald tilstrækkelig til, at den fuldbyrdende judicielle myndighed kan fastslå, at overgivelse vil krænke det væsentligste indhold af disse rettigheder?

Afsluttende [betragtninger]

- 38 Appellen udsættes, indtil Domstolens afgørelse om disse spørgsmål foreligger. I lyset af den omstændighed, at appellanten på nuværende tidspunkt er løsladt mod kaution, er Court af Appeal (appeldomstol) af den opfattelse, at det ikke er nødvendigt at anmode om, at nærværende anmodning behandles i henhold til en hasteprocedure eller en fremskyndet procedure.

[Udelades]

Bilag – section 45 i 2003-loven

45. En person skal ikke overgives i henhold til denne lov [udelades], medmindre arrestordren for så vidt angår en europæisk arrestordre angiver de forhold, der kræves i litra d), punkt 2, 3 og 4 i ordreformularen i bilaget til rammeafgørelsen [udelades] [...], som det fremgår af skemaet i dette afsnit.

SKEMA

d) Det angives, om den pågældende selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen:

1. ☐ Ja, den pågældende var selv til stede under den retssag, der førte til afgørelsen.

2. ☐ Nej, den pågældende var ikke selv til stede under den retssag, der førte til afgørelsen.

3. Bekræft i benægtende fald en af følgende muligheder:

☐ 3.1a. den pågældende er blevet indkaldt personligt den [...] (dag/måned/år) og er dermed blevet underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, og er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er stede under retssagen,

eller

☐ 3.1b. den pågældende er ikke blevet indkaldt personligt, men er faktisk på anden vis blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at vedkommende var klar over den berammede retssag og er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen,

eller

☐ 3.2. den pågældende var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen, og var faktisk repræsenteret af denne rådgiver under retssagen,

eller

☐ 3.3. den pågældende har fået afgørelsen forkyndt den [...] (dag/måned/år) og er udtrykkeligt blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter inkl. nye beviser bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og

☐ den pågældende har udtrykkeligt erklæret, at han/hun ikke anfægter afgørelsen,

eller

☐ den pågældende har ikke anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende frist,

eller

☐ 3.4. den pågældende har ikke personligt fået afgørelsen forkyndt, men

— den pågældende vil personligt få afgørelsen forkyndt snarest muligt efter overgivelsen, og

— den pågældende vil efter at have fået afgørelsen forkyndt udtrykkeligt blive underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage og som giver mulighed for, at sagens realiteter inkl. nye beviser bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og

— den pågældende vil blive underrettet om den frist, inden for hvilken han/hun skal anmode om en sådan fornyet prøvelse eller anke, som vil være på [...] dage.

4. Anfør venligst for det felt i punkt 3.1b, 3.2 eller 3.3, hvor der er sat kryds, hvordan den relevante betingelse er blevet opfyldt.«